

Łódź, 16.08.2021

dr hab. Paweł Kwiatkowski  
Akademia Sztuk Pięknych w Łodzi

## Recenzja rozprawy doktorskiej pana mgr Waltera Rindone pod tytułem *The imprinted and the reprinted image* w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie sztuki piękne

### 1. Podstawowe informacje o doktorancie.

Pan mgr Walter Rindone jest absolwentem dwustopniowych studiów w Akademii Sztuk Pięknych w Katanii, gdzie studiował w latach 2009 – 2017 uzyskując dyplom licencjacki na Wydziale Multimediów w roku 2014 i dyplom magisterski w roku 2017 w ramach studiów drugiego stopnia, na Wydziale Projektowania Graficznego. W latach 2015 – 2017 studiował w Pracowni Technik Łączonych w Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi w ramach programu Erasmus+. W roku akademickim 2017 – 2018 odbył staż w Pracowni Technik Łączonych prowadzonej przez prof. Sławomira Ćwieka, na Wydziale Grafiki i Malarstwa. W roku 2018 rozpoczął studia doktorskie w Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. W trakcie swoich studiów doktorskich pełnił funkcję asystenta w prowadzonej przez dr Martę Kubiak pracowni sitodruku. Promotorem jego pracy doktorskiej jest prof. dr hab. Krzysztof Nowicki.

### 2. Ocena dorobku artystycznego oraz działalności dydaktycznej i organizacyjnej

Zaprezentowana do oceny dokumentacja, zawierająca wykaz osiągnięć oraz aktywności pana Waltera Rindone jest kompletna w każdym wymaganym zakresie, i należy podkreślić, że część dokonań ma charakter międzynarodowy. Wykaz jest świadectwem progresji rozwoju artystycznego doktoranta podczas jego pracy nad przewodem doktorskim. Szczególnie intensywna aktywność wystawiennicza przypada na lata 2018, 2019 i 2020. W tym okresie artysta brał udział w 8 wystawach, w tym w 3 wystawach indywidualnych i 5 wystawach zbiorowych w kraju i za granicą. W roku 2018 miał wystawę *Cienie Babilonu* w Ośrodku Inicjatyw Artystycznych w Łodzi, na przełomie

roku 2018 i 2019 prezentował swoje prace w łódzkim Ośrodku Kultury Górna na wystawie *Villains Armageddon*. W styczniu 2020 roku miał wystawę *The Tide* w Galerii Imaginarium Łódzkiego Domu Kultury. W roku 2020, artysta prezentował swoje prace na międzynarodowej wystawie organizowanej przez Graficzne Laboratorium Graficom, Eksperymentalnego Studia Graficznego w Kazaniu, oraz na wystawie *Zenity*, prezentacji studentów w Muzeum Sztuki Nowoczesnej we Wrocławiu. Należy także wspomnieć, że aktywność wystawiennicza ograniczona jest od wiosny 2020 roku względami pandemicznymi.

Dokumentacja zawiera ponadto wykaz opisujący zdobyte doświadczenie dydaktyczne, publikacje oraz informacje na temat działalności na rzecz uczelni. Biorąc pod uwagę bogactwo i różnorodność osiągnięć i prowadzonej działalności naukowo-artystycznej, tę część oceniam pozytywnie.

3. Interpretacja oraz refleksje na temat pracy doktorskiej, w tym dzieła artystycznego oraz pracy pisemnej.

Twórczość Waltera Rindone nie pozwala na krótkie i zwięzłe streszczenie, zdefiniowanie jej podstawowych cech, założeń i idei. Nie sposób jej ujednoznaczyć, wydobyć esencję, sprowadzić ją do najprostszych, najważniejszych postulatów, spostrzeżeń, refleksji i wizji. Wymaga przyjrzenia jej się z bliska i zanalizowania rozmaitych jej przejawów w ich złożonej i skomplikowanej strukturze formalno-semantycznej. Jest to twórczość konsekwentna i spójna w przekazie, ujawniająca dojrzałość artystyczną autora, który formułuje wnioski na temat otaczającej rzeczywistości w sposób sugestywny i przekonujący. Autor stworzył własny katalog kodów i symboli odnoszących się do chaotycznej i zmiennej współczesności w jej wymiarze społecznym.

Pierwszą narzucającą się warstwą twórczości doktoranta jest warstwa warsztatowa. Prace wykonane zostały w technice przedruku anastatycznego, który współcześnie nie uzyskał jeszcze mocnego ugruntowania w grafice artystycznej. Jest to technika ciągle jeszcze zawierająca się w obszarze technik eksperymentalnych. Przedruk anastatyczny jest to metoda transferu obrazu wykorzystywana pierwotnie do przenoszenia rysunku na kamień litograficzny, a więc technika mająca charakter wspierający zasadniczą funkcję litografii. Doktorant podnosi tą technikę do roli głównego środka wyrazu. W praktyce artystycznej pana Waltera Rindone przedruk stanowi środek i cel jednocześnie, druk odbywa się w jego przypadku z matrycy papierowej bezpośrednio na papier, z pominięciem przenoszenia obrazu na kamień litograficzny. Można powiedzieć, że mamy tu do czynienia z drukiem płaskim, w którym proces transferu odbywa się, identycznie jak w litografii, na podstawie zróżnicowania poziomu zatłuszczenia określonych płaszczyzn obrazu. Płaszczyzny

drukujące (toner z kserokopiarki) jest obszarem drukującym, natomiast obszary pozbawione pigmentu tonera (niezatłuszczone) nie przenoszą obrazu, zostawiają białe plamy. Jest to dość oryginalna, ciągle niepopularna i budząca przez to zainteresowanie w środowiskach graficznych technika drukarska. Ale doktorantowi umożliwia ona chyba najlepsze, najpełniejsze ucieleśnienie własnej metody tworzenia obrazu której fundamentem jest kolaż.

Już w trakcie studiów w Akademii Sztuk Pięknych w Katanii, pan Walter Rindone zdradzał mocne inklinacje do budowania przekazu artystycznego w oparciu o technikę kolażu. Oglądając jego obecne prace, odnoszę wrażenie konsekwentnego i autentycznego podążania za swoją ustaloną w trakcie studiów perspektywą twórczą i metodą pracy. Jest to specyficzna forma prowadzenia narracji, wymagająca wyobraźni i sprawności w zestawianiu elementów tworzących kompozycję: figur ludzkich, pejzażów, fragmentów architektury oraz przedmiotów, często wyrwanych z zupełnie obcych sobie kontekstów historycznych i kulturowych. W tej metodzie pracy istnieje dość duże ryzyko popadnięcia w niespójność, ale także o sprowadzania przekazu do poziomu banału. Doktorant unika tego zagrożenia, co więcej robi to w sposób niezwykle sprawny i dojrzały. Korzysta z dostępnej ikonosfery – czasopism drukowanych i źródeł internetowych, które w następnej kolejności poddaje obróbce polegającej na wycinaniu elementów ze swoich pierwotnych źródeł i umieszczeniu ich w nowych, często zupełnie zaskakujących kontekstach, tworząc własne, oryginalne, nieprzewidywalne i skłaniające do przemyśleń narracje. Ale nie są to jednoznaczne, ilustracyjne motywy, a raczej wieloznaczny przekaz, otwierający odbiorcę na rozmaite refleksje, poszerzający pole interpretacji. Należy dodać, że w warstwie technicznej zestawione ze sobą elementy są wydrukowane perfekcyjnie, jak gdyby nigdy nie były wyrwane ze swoich pierwotnych środowisk. To ważna cecha twórczości graficznej pana Waltera Rindone – dokładność w przenoszeniu obrazu z matrycy na papier, ale także perfekcja w operowaniu odległymi kontekstami dla zbudowania sugestywnego wizualnego komunikatu.

I wreszcie warstwa semantyczna. Walter Rindone chce zwrócić uwagę na myślenie o obrazach jako nośnikach informacji a także ich metaforycznym znaczeniu. Przedmiotem namysłu w zaprezentowanej w pracy doktorskiej jest rola obrazów w procesie rozprzestrzeniającej się estetyzacji, powodowanej przez coraz szybciej rozwijające się systemy społeczne oraz wynikające z tego implikacje, takie jak nadużywanie obrazów do tworzenia zniekształconych przejawów rzeczywistości. Ta deklaracja wskazuje na konceptualną podbudowę twórczości graficznej doktoranta. Uważam, że ta autointerpretacja jest celna, ale nie wyczerpuje istoty pracy doktorskiej pana Waltera Rindone. Sednem jego dzieła jest pewna szczególna percepcja rzeczywistości, ujawniająca się zarówno w narracji prac, jak i w ich formie. Jest to radykalny, manichejski dualizm,

opierający się na skrajnych przeciwieństwach czerni i bieli, a także na gruntownym sceptycyzmie wobec materialnej rzeczywistości. Ten barokowy w charakterze klimat grafik, stworzony jest poprzez budowanie groteskowych pejzaży współczesnego świata, w spektakularnych, szerokich, panoramicznych ujęciach wypełnionych figurami ludzkimi grzęznącymi w odpadach cywilizacji. Jest coś teatralnego w tym kolażowym przedstawieniu przez autora rozpadających się relacji międzyludzkich i popadających w coraz większy chaos porządków społecznych i politycznych. Walter Rindone jest artystą, którego twórczość nawiązuje do romantyzmu. Można w jego kompozycjach dostrzec dalekie echo artystów takich jak Eugene Delacroix, William Blake, Francisco Goya i przede wszystkim Gustave Doré, do którego doktorant wprost się odwołuje. Ale jego twórczość jest przy tym niezwykle autonomiczna, oryginalna i odważna. Przejawia się to w wielu aspektach jego twórczości, w epickim rozmachu wielkich formatów, w elementarnej decyzji formalnej dotyczącej ograniczenia środków wyrazu do zestawienia czerni z bielą. Ale także w zderzaniu ze sobą skrajnie obcych kontekstów. I w efekcie tworzeniu sugestywnych obrazów rzeczywistości.

W treści rozprawy zawarte są informacje dotyczące założeń i poszczególnych etapów procesu prowadzących do finalizacji projektu. Rozprawa podzielona jest na trzy sekcje tematyczne: w pierwszej autor przedstawia idee i źródła refleksji, które legły u podstaw projektu, w drugiej znajdują się historyczne, teoretyczne i praktyczne rezultaty badań nad eksperymentalnym procesem drukarskim w ramach druku anastatycznego, jak również doświadczenia zdobyte podczas doskonalenia tej techniki. Część trzecia, podsumowująca, zawiera w sobie prezentację prac graficznych składających się na Czarną serię. Konstrukcja pracy pisemnej jest klarowna, poszczególne rozdziały są uszeregowane w formie odpowiadającej wstępnym założeniom i następują po sobie w logiczny, czytelny sposób. Autor wyczerpująco opisuje zagadnienie obejmujące własny cykl doktorski. Klarowność wypowiedzi, umiejętność sprawnego kojarzenia ze sobą faktów i wydarzeń, dla czytelniejszego przekazania założeń koncepcyjnych, a także bogate stosowanie ilustracji, które w sugestywny sposób opisują przedstawione zagadnienia, świadczy o bardzo dobrym przygotowaniu autora do podjęcia tematu.

#### 4. Konkluzja.

Na podstawie analizy przedstawionej dokumentacji zawierającej dorobek artystyczny oraz pracę doktorską stwierdzam, że pan Walter Rindone posiada kwalifikacje, które pozwalają na konstruowanie spójnego i oryginalnego przekazu artystycznego. Spełnia wymagania określone z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie

sztuki. Zaprezentowane materiały stanowią dojrzałe, profesjonalne i interesujące ujęcie tematu, zarówno od strony tematycznej, jak i formalnej. Tym samym popieram wniosek pana Waltera Rindone oraz jego starania o nadanie stopnia doktora w dziedzinie sztuki plastyczne, w dyscyplinie artystycznej: sztuki piękne.



dr hab. Paweł Kwiatkowski